

Ἐφημερίς τοῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοῦκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐκπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἰσπὶ καίρου πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' ὅτ' ὦν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου ἑνδεκάτῃ
καὶ ἀδεύαζι τὸ Παλάτι.

Ποῦντο ἑβδομήντα ἔξη καὶ διακόσα λογαριάζω,
καὶ ὅτ' ἐπὶ θάλασσα τῆς Ἀνδροῦ θησαυροὺς παληοὺς κυττάζω.

Πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον ἐπιστολὴ
τοῦ φιλανθρώπου τοῦ Φασουλῆ.

Μανθάνω μετὰ λύπης μου, Δὸν Πέτρε Ἀλκαντάρ, πῶς ἔγινε ὁ κράτος σου ἐξαφνικὴ ἀντάρα.
Ποῖς τὸ ἐπίστευε καὶ σὺ ἐξορισμένος νᾶσαι ...
ἀπὸ τὸν θρόνον σ' ἔρριξε ὁ μασκαρᾶς Φουσέκας,
καὶ τώρα μόνος κι' ἔρημος ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανᾶσαι
καθὼς καὶ οἱ Δερβίσηδες τῆς Μεδινᾶς καὶ Μέκας.

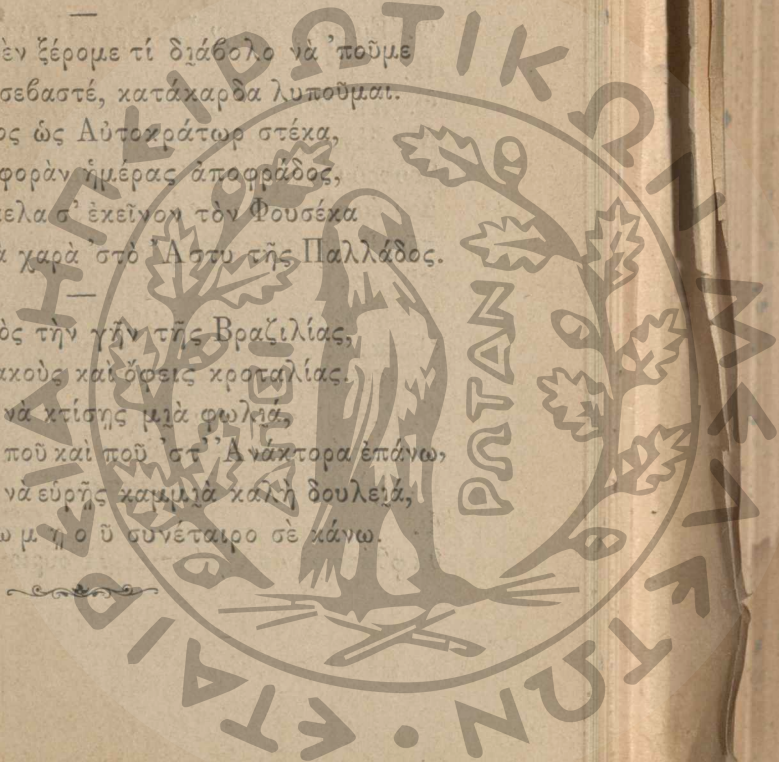
Ἐπὶ ποῦ τόσα ἔκαμες ὅτους Βραζιλιανούς,
ποῦ νύκτα ἡμέρα δούλευε ὁ λαμπερός σου νοῦς,
ποῦ ὅτ' ῥαχάτι ἔξνοιαστος δὲν τῶστρωνες βαρεῖα,
ποῦ τόνομα ἐδόξαζες τοῦ κάθε Ἀλκαντάρ, ποῦ καὶ ὅτ' ὅλους δούλους ἤθελες νὰ δώσης ἁγιοφροσύνην
κι' οὐτ' ἔκανες τὸ μάτι σου γαρίδα γιὰ πεντάρ.

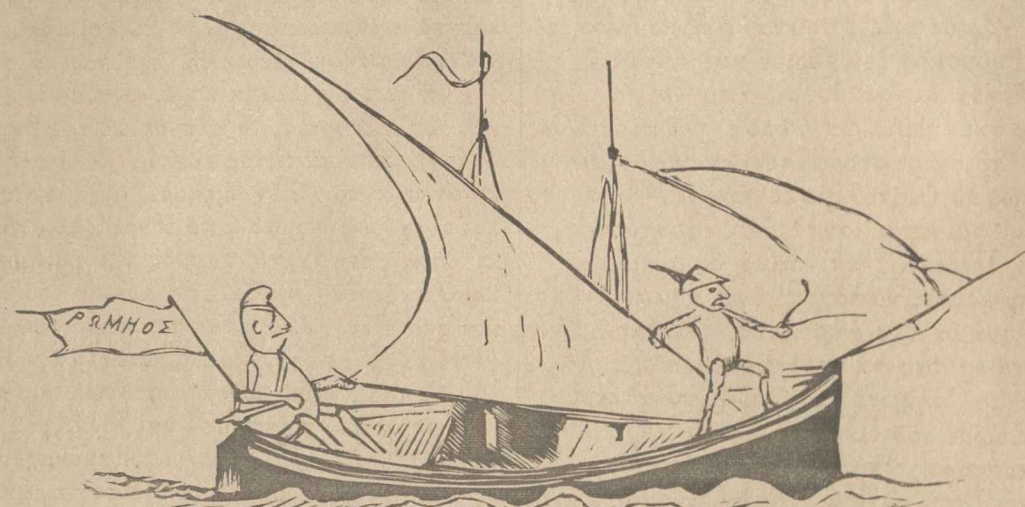
Ἐπὶ ὅπου δὲν σοῦ θγαίνει ὅτ' ἡ ἀρετὴ ὁ Κάτων,
ἐπὶ ποῦ ἦσαν βασιλεὺς φιλόσοφος ἀλήθεια,
ὅπως ζητεῖ τοὺς βασιλεῖς ὁ πρόγονός μου Πλάτων,
μὲ ὁστρὸ ὅτ' κεφάλι των καὶ φλόγα εἰς τὰ στήθεα,
κι' ὅχι ἐμπόρους μοναχὰ καὶ λαγοτομαράδες
νᾶχουν δουλειὰ παντοτεινὴ καὶ σκέψι τοὺς παράδες.

Ἐπὶ ποῦ δέκα στέμματα σοῦ πρέπουν ὅτ' κεφάλι
καὶ ὁ Φουσέκας μπρούμητα τῇ δόξῃ σου νὰ ψάλλῃ,
ποῦ ἄσπρισαν ἢ τρίχες σου μὲ μιὰ καὶ ἄλλη ἔννοια,
καὶ σὺ πλανᾷς ἐξόριστος μὲ τᾶσπρα σου τὰ γένεια,
καὶ μὲ χολὴ σ' ἐπότισαν ὅτ' ὅστες ὅστες σου ὥραις
καθὼς τὸν Λὴρ τὸν παλαβὸ ἢ παστρικάς του κόραις.

Κι' ἐμεῖς γι' αὐτὸ δὲν ξέρομε τί διάβολο νὰ ποῦμε
κι' ἐγὼ, Δὸν Πέτρε σεβαστέ, κατὰχαρδα λυποῦμαι.
Μὰ τώρα ὑπερήφανος ὡς Αὐτοκράτωρ στέχα,
λησμόνησε τὴν συμφορὰν ἡμέρας ἀποφράδος,
δῶσε χαμπόσα φάσκελα σ' ἐκεῖνον τὸν Φουσέκα
κι' ἔλα νὰ ζήσης μιὰ χαρὰ ὅτ' ἄστυ τῆς Παλλάδος.

Χαιρέτησε διὰ παντός τὴν γῆν τῆς Βραζιλίας,
παρθένα δάση, ψιττακοὺς καὶ ὄψεις χρυσῆς.
Ἐλα ἐδῶ, ἐξόριστε, νὰ κτίσης μιὰ φωλιά,
νὰ τρῶς τσουμποῦσα ποῦ καὶ ποῦ ὅτ' Ἀνάκτορα ἐπάνω,
κι' ἂν δὲν ἔμπορέσης νὰ εὐρῇς χαμπιά καὶ δουλειά,
ἐγὼ ἀμέσως τοῦ Ρωμῆος συνέταιρο σὲ κάνω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς μ' ἓνα γερὸ καῖκι
πάνε 'στῆς Ἀνδρου τὰ νερὰ νὰ φέρουν χαρτζελί.)

Φ. Ἐμπρός 'στὴν Ἀνδρὸ, Περικλῆ...
Π. Ποῦ πάμε, βρε γομάρι;
Φ. Ἀπὸ αὐτὰ ποῦ γίνονται δὲν πῆρες σὺ χαμπάρι;
Δὲν ξέρεις, ἀφιλότιμε, πῶς τόσοι σφουγγαράδες
βουτοῦν 'στῆς Ἀνδρου τὰ νερὰ καὶ βγάδουνε παράδες;
Δὲν ἔμαθες πῶς κατ' αὐτὰς ἐχάλασε ἡ πλάσις,
πῶς θησαυροὶ εὐρίσκονται 'στὸν πάτο τῆς θαλάσσης,
πῶς καὶ ἡ Ἀνδρὸς ἡ γρήγορα μὲ τούτους θὰ πλουτίσει
καὶ κάθε ὑπηρέτρια κυρὰ θὰ καταντήση;
Οἱ παπαφίγχοι μάινα καὶ σία ὅλ' οἱ φλόχοι.
Π. Βλέπω μακρὸ σκυλόφαρο νὰ μᾶς καταδιώκη.
Φ. Βρὲ μὴ φοβάσαι, Περικλῆ, καὶ φώναξ' ἔγνα λέσσα...
δὲν μπαίνει τὸ σκυλόφαρο εἰς τὸ καῖκι μέσα.
Π. Βρὲ θὰ μὲ πνίξης, μασκαρά...
Φ. Σικτίρ ἀπ' ἐδῶ πέρα...
θὰ φθάσωμεν πλησίστιοι μὲ οὐριὸν ἀέρα.

Π. Κι' ἂν τοὺς ἀσχοὺς τοῦ ἔξαφνα ὁ Αἰόλος ἀνοίξῃ
καὶ αὐτάνδρον, βρὲ Φασουλῆ, τὸ πλήρωμά μας πνίξῃ.
Φ. Βρὲ μὴ σὲ πάη, ἀδελφέ, γιὰ τοῦτο ριπιτὶ
κι' ὁ Αἰόλος πρὸς χάριν μας κλειστοὺς θὰ τοὺς κρατῇ
ὡς ποῦ ν' ἀράξωμε κι' ἐμεῖς 'στῆς Ἀνδρου τὰ νερὰ
καὶ μπόλικο φαρέψωμε κι' ἀνέλπιστο παρᾶ.
Π. Τί θησαυροὶ θὰ πέσουνε καὶ 'στὰ 'δικά μας βρόχη;
Φ. Μὲ τρεῖς βουτιαῖς 'στὴ θάλασσα θὰ πῆς ἀντίο φῶ...
Π. Αὐτὸ ποῦ φαίνεται μακρὰν δὲν εἶναι σὰν βαπόρι;
Φ. Ἀλήθεια...
Π. Κάποιος κάθεται νομίζω εἰς τὴν πλώρη
Φ. Δὸς μου ἀμέσως τὰ λορνιόν...
Π. Καὶ θὰ γνωρίσης τάχα;
Φ. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισα... ξέρεις ποῖος εἶναι, χάχα;
Π. Ποῖος εἶναι, βρε;
Φ. Ὁ Τσάρεβιτς...
Π. Θὰ φᾶς γερὸ σφοντύλι.
Φ. Μᾶς εἶδε καὶ μᾶς χαιρετᾷ μὲ κατάσπρο μαντύλι.
Π. Βρὲ τί μου λές;
Φ. Νά! κύτταξε...

Π. Ἀλήθεια λές... μᾶς βλέπει,
καὶ βγάξει κι' ἄλλο, Φασουλῆ, μαντύλι ἀπ' τὴν τσέπη.
Φ. Καὶ ὁ Κουτούζωφ στέκεται 'στὸν Τσάρεβιτς ὀπίσω...
Π. Βρὲ δὸς μου τὸ μαντύλισου γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσω.
Φ. Εἶχα συνάχι, Περικλῆ, καὶ εἶναι λερωμένο...
Π. Καλὸ παιδί ὁ Τσάρεβιτς!...
Φ. Ἀλήθεια τὸ καὺμένο!
Π. Θὰ ἔχη μέλλον...
Φ. Φαίνεται διάδοχος ἀσίκης.
Π. Πῶς τίποτα δὲν ἔχρισε κι' εἰς τοῦτον ὁ Μπουλίκης;
καμμιὰ καρφίτσα Ρούσικη δὲν ἔδωσε καὶ σένα;
Φ. Οἱ ἄλλοι δῶρα δέχονται, γαῖδοῦρι, ἀπὸ 'μένα,
καὶ τὸν σταυρό μου σκέπτομαι ὡς δῶρον ν' ἀποστείλω
μὲ δῶ καρφίτσας ἀκριβαῖς 'στὸν Μάινιγγεν τὸν φίλο.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως σὺ ψευτολιμοκοντόρος.
Π. Σῶπα, μωρέ, καὶ φαίνεται κοντὰ ὁ Καβοντόρος.
Φ. Βρὲ μὴ φοβάσαι, Περικλῆ, καὶ πάμε ὅλο πρίμα.
Π. Κυτάζω κατεπάνω μας νὰ ἔρχετ' ἓνα κύμα.
Φ. Ἀπόβαλε τὸ αἶσθημα τῆς ἀπρεποῦς δειλίας.
Π. Ἀλήθεια πῶς τὰ ἔμαθες τὰ περὶ Βραζιλίας;
Φ. Κάποιος Φουσέκας 'σήκωσε 'στὸ πόδι τὸ ἀσκέρι
καὶ τὰ παπούτσια ἔδωσε τοῦ Πέτρου εἰς τὸ χέρι,
καὶ πᾶν τοῦ Αὐτοκράτορος χαμένοι τόσοι κόποι
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ πάει 'στὴν Εὐρώπη.
Π. Ἐλύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μὲ τῆς δημοκρατίας.
Φ. Κι' αὐτοὶ θὰ εἶχαν σοβαραῖς γιὰ κούνημα αἰτίαις,
γιατὶ κι' οἱ Αὐτοκράτορες αἰώνιοι δὲν εἶναι...
μαραίνονται τῆς δόξης των αἱ ἀνθηραὶ μυρσῖναι
καὶ οἱ Ντελῆ-Φουσέκηδες τοὺς πέρνουν τὸν ἀέρα
καὶ μὲς στοὺς δρόμους βρίσκοντα καὶ τοῦτοι μιὰ ἡμέρα.
Π. Καὶ σὺ, μωρέ, συντάσσεσαι μὲ τὴν δημοκρατίαν;
Φ. Ἐγὼ, μωρέ, συντάσσομαι μὲ πᾶσαν πολιτείαν,
κι' ὅταν εὐνόιας Αὐλικῆς κι' ἐγὼ ἀπολαμβάνω
βαπτίζομαι βασιλικὸς καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὅποταν δὲ ὁ Βασιλεὺς ψυχρὸς ἐμπρός μου στέκη
κι' οὐτ' ἓνα κἂν δὲν μοῦ πετᾷ μὲ δίλεπτα φυσέκι,
ἀμέσως τότε γίνομαι κι' ἐγὼ Ντελῆ-Φουσέκας
κι' ἐμπνέω μῖσος κατ' αὐτοῦ εἰς ἀνδρας καὶ γυναῖκας,
τούτῃσιν συμμορφόνομαι κατὰ τὰς περιστάσεις
καὶ κάποτε φαντάζομαι φρικτὰς ἐπαναστάσεις,
καὶ ρητορεύω δι' αὐτὰς κι' ἐργάζομαι ἀτρύτως...
Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται τοῦ Ἰωνᾶ τὸ κῆτος.
Φ. Δὲν εἶναι τίποτα, μωρέ, παρὰ μικρὸ δελφίνι...
ὁ Ποσειδὼν μονάρχους μας στιγμὴν δὲν μᾶς ἀφίνει.
Π. Αἰσθάνομαι ναυτίασιν...
Φ. Ὑπομονὴ ὀλίγη
κι' ἐντὸς μικροῦ σὲ βεβαιῶ ἡ τύχη μας ἀνοίγει.
Π. Βοήθησον, ὦ Ποσειδὼν, νὰ εὐρωμεν λιμένα.
Φ. Μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν στηρίξου εἰς ἐμένα.
Π. Ἀλήθεια πῶς περίσσευμα εὐρέθῃ κι' ἄλλο τώρα;
Φ. Ἀνέλπιστος ἐκ θησαυρῶν ἐπλάκωσε πληθώρα,
καὶ νέων χρεωκοπιῶν ἐπέρασεν οἱ τρόμοι...
τροποποιῶνται κατ' αὐτὰς πολλοὶ ἀρχαῖοι νόμοι,
τῶν ἀδηλῶτων τῶν γαιῶν καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων,
καὶ γίνεται ἀπογραφὴ παντοδαπῶν κτημάτων.

Πλὴν καταργεῖται, Περικλῆ, κι' ὁ φόρος ὁ τοῦ οἴνου
χάριν τῶν γάμων, φαίνεται, τοῦ νέου Κωνσταντίνου,
κι' ἂν ἡ κατάργησις αὐτὴ θὰ βλάβῃ τὴν πατρίδα,
ἀλλ' ἄρκετὴν βοήθειαν θὰ δώσῃ 'στὴν σταφίδα,
ἐν τούτοις ἐλαττώνεται κι' ὁ τῶν ἀροτριῶντων
καὶ τὰ μεγάλα σχέδια δὲν πάνε εἰς τὸν βρόντον,
καὶ κάθε κτήνος ὅπως σὺ πρὶ ἴλιγα θὰ πληρώνῃ
κι' ἂν κάθεται 'στὸν καφφενὲ κι' ἂν γῆν ἀροτριῶν.
Ἀκόμη ὅμως μιὰ δραχμὴ γιὰ τὸν καπνὸ προσθέτει
καὶ χάνουν τὰ πασχάλια των οἱ τόσοι Περικλέτοι,
γιατὶ ἂν πάψῃ, Περικλῆ, καθένας νὰ φουμάρῃ
δὲν θὰ 'μπορῇ πολιτικὰ ποτέ του νὰ λιμάρῃ,
καί, ὡς εἰξεύρεις, ὁ καπνὸς μὲ τὸν βαρὺν-γλυκὺν
ὕπαρχει ἀπαραίτητος εἰς τὴν πολιτικὴν,
κι' ἄνευ αὐτῶν δὲν εἰμπορεῖ συζήτησις νὰ γίνη,
καὶ ἄνευ συζητήσεως τὸ ἔθνος ὅλον σβύνει,
κι' ὅταν στεφάνια ὁ καπνὸς τριγύρω μας δὲν κάνῃ
καὶ λόγος δὲν διαβάζεται κανεὶς τοῦ Δελιγγιάννη,
καὶ ὅταν δὲν ἀκούεται πατριωτῶν μιλιὰ
κι' οἱ Τούρκοι δὲν γκρεμίζονται 'στὴν Κόκκινη Μηλιά.
Ἀλλὰ ὡς ἀντισχῶμα τοσούτων συμφορῶν
εὐτυχημάτων βλέπομεν καὶ θησαυροῦ σωρόν,
κι' ἔνας 'στὸν ἄλλον ρίχνεται, κι' ἓνας τὸν ἄλλον σφίγγ-
κι' ὅλοι ἀντάμα βγάδουμε κι' ἀπὸ τῆς μυῖγα ξύγκι, [γεί,
κι' ἀμέσως τὸ περίσσευμα φουσκόνει τοῦ Τρικουπῆ
καὶ τρώγ' ἡ μυῖγα σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνουπι,
κι' ἡ πίστις μας ἡ ἐθνικὴ αὐξάνει ὀλοένα
μὲ τὰ ἑκατοντάδραχμα τὰ πλαστογραφημένα.
Τοσαῦτα εὐτυχήματα σπουδαῖα θεωρῶν
καὶ ὁ πολὺς ὁ Μίλησις εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
ζητεῖ ἀπ' τὸ περίσσευμα μερίδια μεγάλα,
μὰ δὲν τοῦ δίνουν τίποτα μὲ ὅλη τὴν τρεχάλα,
κι' ἀρχίζει θλιβερὸ χαβὰ ὡς ἂν τὰ ὀργανέτα
καὶ πάει 'στὸς ἀριστεροὺς μαζί μὲ τὸν Μανέτα.
Π. Ἐφούσκωσε ἡ θάλασσα καὶ γέρνει τὸ καῖκι.
Φ. Βάστα, καμμένη Περικλῆ, ἂν θέλῃς χαρτζελί.
Π. Τί θησαυροὶ 'στὴ θάλασσα, τί πλούτη 'στὴν ξηρά...
Φ. Ἐφέτος πᾶς θὰ δίνωμε κλωτσιαῖς εἰς τὸν παρᾶ.
Ἀλλὰ ἰδοὺ... τὸ Γαύριον τῆς Ἀνδρου διακρίνω...
ἴλιγο κουράγιο, Περικλῆ...
Π. Ἀλήθεια εἶν' ἐκεῖνο.
Φ. Νομίζω πᾶς ἐφάσασκεν, βρὲ Περικλῆ, ἐγκαίρως.
Π. Ἐδῶ μοῦ εἶπαν βρίσκεται τοῦ θησαυροῦ τὸ μέρος.
Λοιπὸν ἀμέσως μιὰ βουτιά...
Φ. Βοήθησον, ὦ Τύχη,
νὰ βροῦμε θησαυρὸ κι' ἐμεῖς, νὰ λείψουν πᾶς οἱ στίχοι,
νὰ γίνωμε σὰν τὸν Ταγγιρὸ κι' οἱ δῶς μας εὐεργέται
καὶ ἄνθρωποι σηματοντες καὶ τῶν καλῶν ἡγέται.
Π. Τύχη τυλὴ καὶ ἀστατος μαζί μας μὴ γελᾷς!

(Ὁ Φασουλῆς κατέχεται 'στὰ βάθη τῆς θαλάσσης,
κι' ὁ Περικλῆς τὸν ἐρωτᾷ καὶ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος
κι' ἀρχίζει συνδιάλεξις διὰ μακροῦ σωλήρος.)

Π. Εύρηκες τίποτα, μωρέ;
 Φ. Μὴν ἔχῃς τόση φούρια...
 Π. Ψάξε παντοῦ καλὰ καλὰ...
 Φ. Εὐρήκα δρὸ καθούρια.
 Π. Φτοῦ! νὰ χαθῇς, βρωμόσκυλο!
 Φ. Ἦβοι καὶ ὠχονοῦς!
 Π. Τί βρῆκες;
 Φ. Δρὸ νερόφιδα καὶ πέντε ἀχινούς.
 Π. Μωρὲ θὰ φᾶς μπαγλάρωμα σὰν ἀνεβῇς ἀπάνω...
 Φ. Ἀφοῦ δὲν βρίσκω τίποτα τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;
 Π. Γιὰ κύτταξε, μωρὲ στραβέ, καὶ ἴλιγο παραπέρα.
 Φ. Μὴ μοῦ ἴμιλᾷς, βρε Περικλῆ, καὶ κάνε μου ἀέρα.
 Π. Εὐρήκες;
 Φ. Βγάλε με, μωρέ, καὶ δὲν ἀντέχω πιά...
 Π. Εὐρήκες ἄλλο τίποτα;
 Φ. Εὐρήκα μιὰ σουπιὰ.
 Ἔνα κταπόδι μὲ τσιμπᾷ ἑστὰ δύο μου ποδάρια.
 Π. Γιὰ κύτταξε καλλίτερα...
 Φ. Νά! νά! καὶ δρὸ σφουγγάρια.
 Τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ;... δὲν βρίσκονται παράδες...
 θὰ τοὺς ἐπῆραν, φαίνεται, οἱ ἄλλοι σφουγγαράδες.
 Π. ὦ τύχη, τύχη ἄστατος!...
 Φ. Ἐλπίς ψευδὴς καὶ φροῦδη!
 πάλι βελλάδες δανειαῖς θὰ βάζω τοῦ Σκουλούδη.
 Π. Ἀνέβ' ἀπάνω γρήγορα...
 Φ. ὦ! δάκρυα καὶ πόνοι!
 ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας πεντάρια δὲν φυτρώνει.
 Π. Γιὰ μᾶς κι' ἡ θάλασσα μ'πορεῖ ἀκόμη νὰ στειρέψη.
 Φ. Μὲ ὅλο τὸ περίσσευμα ἡ φτώχεια θὰ μᾶς ρέψη.
 Π. Ἀς φασκελώσωμε κι' οἱ δρὸ τῆς Ἀνδρου τὸ νησί.
 Φ. Ἐγὼ τὸ ἐφασκέλωσα, φασκέλωστο καὶ σύ.
 Π. Ἀδίκως ἐπλανήθημεν εἰς τὴν ὑγρὰν ὁδόν.

(Ὁ Φασουλῆς ἀνέσχηται λιπόθυμος σχεδὸν
 μὲ δρὸ σφουγγάρια, μὲ σουπιὰς, μὲ φιδία κι' ἀχινούς,
 κι' ὁ Περικλῆς ἀγριωπὸς κυττᾷ τοὺς οὐρανοὺς,
 καὶ δέχεται τὸν συνέταιρον ἀπ' ὅλαις τῆς μεριάς
 καὶ μὲς ἑστὴ μ' οὐρὴν τὸν πετᾷ καμπόσαις σφουγγαριαῖς.

Μ' ἔξη στίχους ἑστὸ φτερό τὴν σελίδα συμπληρῶ.

Καὶ τῆς Δανίας ἔφυγαν λοιπὸν οἱ Βασιλεῖς,
 ποῦ ἄνω κάτω ἔφεραν τὸν κόσμον τῆς Αὐλῆς.
 Πάει κι' αὐτὸς ὁ Τσάρεβιτς κι' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα
 καὶ μένει τοῦ Συντάγματος μονάχα ἡ καμάρια,
 πολῦτιμον κειμήλιον τοῦ εὐτυχοῦς καιροῦ μας,
 κι' ὅλ' εἰς αὐτὴν καλούμεθα νὰ πᾶμε πρὸς νεροῦ μας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
 ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον ἑξῆς, — δρὸ ἑστὸ λάδι τρεῖς ἑστὸ ξύδι,

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.

Ἀθῆναι, νέον σύγγραμμα τοῦ Νίκου Σπανδονῆ ...
 ἐντὸς ὀλίγου καὶ αὐτὸ ἑστὸν κόσμον θὰ φανῇ
 μὲ δεκαπέντε πίνακας κι' εἰκόνας ἀρετᾶς,
 μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, καὶ ἄλλας ἀρετᾶς.
 Συνδρομηταὶ θὰ γράφονται ἑστὰ Βιβλιοπωλεῖα
 κι' εἰς πάντα προπληρόντα θὰ γίνετ' εὐκολία.

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ραγκαβῆ ἐβγῆκαν τεύχη κι' ἄλλα
 μὲ εἰκονογραφήματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα.
 Εἰς τοῦτο μάθησις πολλὴ καὶ τόση ἀρχαιότης,
 Κωνσταντινίδης δ' ὁ γνωστὸς καὶ τούτου ὁ ἐκδότης.

Τὸ τεῦχος τὸ ἐνδέκατον ἐβγῆκε κατ' αὐτὰς
 τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιάννη τοῦ καὶ Ὑψηλοῦ,
 ποῦ βοηθείας πράγματι παρέχει ἀρετᾶς
 εἰς τὸν λογίων τὴν σπουδὴν κι' ἐκάστου μαθητοῦ.
 Ἀπὸ τὸ λάας ἀρχινᾷ, ἑστὴν μῆτραν τελειώνει,
 ὅπου γεννῶνται τῶν βροτῶν τὰ βᾶσανα κι' οἱ πόνοι.

Ἰδοὺ κι' ὁ τελευταῖος ὁ τῶν Μοχικανῶν,
 τοῦ νέου Ἀλεξάνη μεταφράσις καλὴ,
 μεστὴ ἐπεισοδίων ὠραίων καὶ σκηνῶν,
 καὶ χάρις οὐκ ὀλίγη κι' ὠφέλεια πολλή.
 Ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ Κοῦπερ, ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκ-
 καὶ παρέτε τὴν ὅλοι καὶ ἄχυρα μὴν τρώτε. [δότης]

Τοῦ Παππαγεωργίου Καμπὰ Γραμματικὴ
 τῆς γλώσσης τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικῶν ...
 πολὺς ἀρχαῖος πλοῦτος εὐρίσκεται κι' ἐκεῖ
 κι' ἡ δυνάμις δραχμαῖς σας δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.
 Ἐκδοσις ἡξημένη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ...
 πωλεῖται ἑστὴς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκόλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
 ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μηχανέτια,
 στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπάετια,
 ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠραῖα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαῖδόνι.

Ὁ Μόστρας καὶ ἡ Λιάμπη ἐγίναν ζευγάρι,
 ἡ μιὰ κοπέλα ζηλευτὴ κι' ὁ ἄλλος παλληκαρί.

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χίρα δέχων ἀνδρά, — ποῦ θὰ ἄλλοτε αἰαμῇ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προάστειου, κοντοτός πολὺς.